

שלמה שליט לראשונה את

עננים מישפטיים לא הייתי לוקח את הכסף.

שלו, שביחד הלכו למכור את היהלומים, או לקונים של הרכוש והם היו מדברים מייד. עקבו אחרינו בימים האחרונים לפני המעצר, ואני בכלל לא הרגשתי. העיקוב לא הוסר עד עכשיו. גם כאשר ביקרתי אתמול בבית-הדפוס של עדי-המדינה, כדי לדבר איתו על יתר הדולארים שחסרים, ראיתי כל מיני אנשים מסתובבים בשטח. לפי צורת ההתנהגות שלהם הבנתי שהם אנשי "הסמויה". אני יודע שהם עדיין מחפשים את הכסף שחסר. סכום של 300 אלף דולר שלרעתם נעלם.

למרות נסיוני המישטרתי לא ידעתי בכלל מה זה זירקונים. עדי-המדינה, כששמע על היהלומים שהיו בתיפי-זורת, אמר לי לתאר לו אותם והוא הזמין זירקונים שאותם החלפתי ביהלומים.

כאשר חקרתי את רצח הוקן, ערכתי תערוכה מהרכוש שנמצא אצלו. עדי-המדינה ביקר בתערוכה לפני הפתיחה והוא התרשם מגודל הרכוש. הערכה ראשונית קבעה שיש שם איזה מיליון דולר, בלי הכסף המזומן. היו דברים עתיקים, היה ספר תורה משנת 1824 כתוב על עור צבני וכרוך בכסף. ועוד.

כשנעצרתי, התחילו החוקרים לחקור אותי פיתאום גם על פרשות אחרות שהיו בטיפול. ככה זה, כשאישי מישטרה נופל, כל אחד מנסה לחפש דברים נוספים. בהתחלה השוטרים כהלם, ואחר-כך הם מחטטים. אחרי שעדי-המדינה ראה את התע-רוכה, יצאו לו העיניים. הוא אמר לי "זו המכה של המאה". כבר הייתי מסובך איתו, ואז לקחנו עוד מטבעות שלא היו ממוספרים.

הוא היה מסנוור. פיתאום התחיל לנסוע בבי-מיו. למרות שאף פעם לא היה חסר לו כסף, תמיד חי ברמה גבוהה. אולי זו טעות שנגררתי אחריו לרמת-חיים שמעל לכוחותי.

אני יודע שהמישטרה חושבת כי חסרים עוד מאות אלפי דולארים. אילו היה לי הכסף הזה, למרות שאין נגרי כתב-אישום, ואין ראיות, הייתי מחזיר אותו מייד. כי אני מטבעי לא גנב. ואני יודע שזה היה מקל כעונשי.

אני אומר לחוקרים שאין יותר כסף, וגם אני וגם עדי-המדינה מוכנים להיבדק במכונת-אמת על העניין הזה.

ענינים מישפטיים לא הייתי לוקח את הכסף.

זה היה ככה, אחרי כמה חיפוישים, שלא מצאנו כלום, הנכר טילפן לאביו והוא אמר להרים את הכספת. ואז מצאנו את הכסף שנינו. דיברנו מה יהיה עם הכסף, והוא אמר שהוא מפקח שיחרימו אותו כי זה מטבע-זר ואסור להחזיק. ואז הוא שאל אותי: "מה יהיה אם לא תרווח?" עניתי לו: "מה אתה מדבר שטויות!" אבל הוא אמר "רק אני ואתה פה".

לפני כמה שנים היה סיפור שאנשי מישטרה גנבו מתוך תנויות שנפרצו. מפקד מחוז תל-אביב ראו, ניצב משה טוימקין, אמר לעיתונות: "יש פיתוי גדול, אתה לבר עם הרכוש, ואתה חושב: אותי לא יתפסו!". וזה בדיוק מה שקרה לי אז.

הנכר שיכנע אותי להסתיר את ענין הרולארים. הוא רצה להחזיק אותם אצלו. הוא הציע לי סכום, ואני הסכמתי, אבל הערפתי שלא הוא יחזיק את הכסף. לא כדי למעול, אלא כיוון שהוא כחור צעיר וחסר ניסיון. כסוף הסתבר שאת כל הטעויות עשיתי דווקא אני, המנוסה. אני סמכתי על עדי-המדינה, והוא סמך על עוד אדם שעזר לו למכור את הרכוש הגנוב, היהלומים ומטבעות-הזהב.

אז, כאשר לפתע הכסף היה לי ביד, חשבתי: "מה עושים אם נתפסים?" והיה רגע שחשבתי להחזיר את הכסף לדירה, ולעשות עוד חיפוש וכאלו למצוא בו את הרכוש כפעם הראשונה. אבל זה כבר היה מאוחר. כי עדי-המדינה כבר החזיק את הכסף והסיפור הסתבך. לא שיתפתי את האשה כי ידעתי שזו עכירה, חשבתי שמספיק שאני הסתי-בכתי עם העניין הזה.

המכה של המאה

שלי יתפתי את החבר הכי טוב שלי, עדי-המדינה, התגובה הראי-שונה שלו, כאשר שמע את הסיפור היתה: "איך אתה עושה עיסקה כזאת עם חברו כליכך צעיר?" אחרי-כך, כאשר ראה שהכל אבוד, הוא הפך לעדי-המדינה נגדי תוך ארבע שעות, הכל כדי להציל את עורו. אני יודע שהוא עשה שיקול קר ומעמיק, הוא ידע שאם הוא לא ידבר, ילכו לשותף

סניגור רובינשטיין ונאשם שליט

טרגדיה יונתני

ששמעיה לא יפגע בי, אבל אולי מישהו מהרגים הקטנים ינסה.

בגלל זה אני יודע שאינני יכול לשבת ממש בתוך בית-סוהר רגיל. אני אהיה זקוק להגנה כל הזמן, ואני מקווה שבגלל עברי כשוטר, תשע שנים, לא אסכול בתא בודר. אני לא חושב שמגיע לי לשבת בתא בודר 22-23 שעות ביום רק בגלל שהייתי שוטר טוב. לא מגיע לי פרס בגלל מה שעשיתי, אבל אינני צריך לשלם יותר מאחרים.

גם כאשר אסיים את המאסר, ואצא החוצה, יימשך העונש בעצם. כי בהרבה מקומות לא יקבלו אותי לעבודה, לא יגייסו אותי לצבא-קבע למשל, ולא יקחו אותי לעבודה כחוקר פרטי.

אבל מה שעשיתי היה מעשה חרי-פעמי, אני לא אחזור עליו, והרי זו לא היתה פעם ראשונה שנפל לי כסף לידיים במהלך הקירה. לפני הרבה שנים הייתי יוצא לתפיסות דולארים. אנשים היו מפחדים והיו זורקים עשרות אלפי דולר, ואנחנו היינו אוספים ומחזירים למישטרה.

אילו הייתי רוצה לגנוב, מי היה מפריע לי ללכת חופשי לדירה ולקחת מה שאני רוצה? היה לי מפתח ביד, והייתי ראש צוות החקירה, לא הייתי צריך למסור דו"ח לאיש.

יותר קשה ממאסר

א דיברתי במעצר חודש וחצי, כי לא רציתי לשקר. הייתי שבור

(המשך בעמוד 67)

בגלל זה הלכתי לעדי-המדינה אתמול, אחרי הרשעתי. כי הכסף החסר הוא על הגב שלי. בידי אין כסף, אני חי ממשכורת ויודע מה מצבי. אבל אצלו יש בלגן כחשבונות בגלל הבי-מיו ואולי הוא לא יודע איפה הכסף.

העונש יימשך

למרות כל מה שעבר עלי, אני חושב שהמישטרה היא הגוף היחיד שיכול לחקור את עצמו. אני יודע שהפחד לעמוד בפני ביקורת הציבור מדרבנת את החוקרים שלי, ולא שינאה אישית נגדי. הם חוקרים אותי באותה צורה שאני הייתי חוקר עבריינים שהיה יושב מולי.

עבריינים לא פעם לחצו לי את היד לפני שנכנסו לבית-הסוהר, כי ידעתי להתנהג אליהם באופן אנושי. רוב אנשי המישטרה שונאים את יחידת המח"פ (מחלקת לחקירות פנימיות), כי הם חופרים בעצמות, אבל הם עושים את עבודתם.

האם אני מפחד לשבת בכלא עם פושעים שעברו תחת ידי? לא, אני לא חושב שעבריינים שאני הכנסתי לכלא רוצים להתנקם בי. כי אני אף פעם לא בדיתי ראיות ולא שיקרתי. מה שיכול להיות, עקב היכרותי עם עולם הפשע, ייתכן שעבריינים צעירים, כדי לרכוש מעמד, ינסו להתכלל לי.

אחד מהעצירים שאל אותי אם הייתי מסכים לשבת בתא עם שמעיה אנג'ל, שחקרתי אותו בעניין רצח טטי, אמרתי שאני מסכים. אני חושב

אני מבין אותם, גם אם אני הייתי החוקר כאן, הייתי ממשיך לחפש את הכסף.

השופט וולך (עם הפרקליטה רות פרידמן) זה, צובט את לבני